

Twee Samenspraken

TEN DIENSTE VAN

Christelijke Jongedochters-Vereenigingen,

DOOR

J. E. M.

OPWEKKING TOT WELDADIGHEID,

voor twee Meisjes.

— **DE KERMIS,** —

voor twee Meisjes.

Prijs 10 Cent.

Z. J. KONING GZN. - OOSTWOLDE (Oldambt.)

Twée Samenspraken

TEN DIENSTE VAN

Christelijke Jongedochters-Vereenigingen,

DOOR

J. E. M.

OPWEKKING TOT WELDADIGHEID,

voor twee Meisjes.

— DE KERMIS, —

voor twee Meisjes.

MAASSLUIS.

J. P. VAN DER HUUCHT.

OPWEKKING TOT WELDADIGHEID.

Samenspraak voor twee Meisjes.

KOOSJE.

Ha, Leentje, ben je daar weer met je werk?
Kom aan, dat is goed, ik verlang al zoo sterk
Dat een vriendin mij hier wat gezelschap zal houwen,
Want Moeder, dat zeg ik u nu in vertrouwen,
Is er niet op gesteld, dat ik buiten, op straat,
Of bij de bureu, mijn tijd slechts verpraat.

LEENTJE.

Ik kom met plezier, maar lang kan 'k niet blijven,
'k Heb het te druk nog met wasschen en stijven,
Het droogt nu zoo lekker, dat treft altijd niet,
Want morgen regent het wellicht dat 't giet,
Dan zit ik met de heele wasch weer te kijken,
En kan ik niet denken aan stijven of strijken.

KOOSJE.

Ik heb het ook druk, dat moet ik je zeggen,
'k Ben bezig met appels in manden te leggen;
Maar ook intusschen een bakje gaan draaien;
En is dat gedaan, dan moet ik gaan naaien,
Want als Moeder thuis komt, dan is zij zoo blij
Met 'n warm kopje koffie en 'n beschuitje daarbij.

LEENTJE.

Ja, Koosje, ik kan geen uurtje meer blijven,
 Want 'k bedenk nu, dat ik nog een briefje moet schrijven
 Naar een vriendin, die in armoë verkeert
 En van mij een weinig geld nog begeert.
 Dat zal ik haar zenden, ik ben toch verplicht,
 Dat ik haar steun en haar armoë verlicht.
 Kom, Koos, wees eens mild en leg er wat bij,
 Dan maken we samen die ziel nog eens blij.

KOOSJE.

Dat kan ik niet doen, als ik ieder moest geven,
 Die hier of elders in armoede leven,
 Wel, Leentje, dan had ik zelve geen duit.
 Maar daar zal 'k voor zorgen, dat zeg ik vrij uit,
 Ik houd mijn geld bij elkaar als ik kan.
 Neen, Leentje, ik geef er geen stuiver meer van.

LEENTJE.

Dat is wel waar, gij kunt ze allen niet geven,
 Maar toch wel voor één, die in armoë moet leven.
 Kunt ge wat missen, ik vraag u niet veel,
 'k Blijf u dankbaar, vriendin, voor het soberste deel,
 Dat gij in liefde bij 't mijne wilt voegen,
 Opdat gij die arme vrouw niet laat zwoegen
 En slaven voor een droog stukje brood;
 Geloof me toch, Koosje, haar armoë is groot,

KOOSJE.

Ik heb meer dan eens aan de armen gegeven,
 Bedenk toch eens, Leentje, wij moeten ook leven.

Ik klopte met dat doel nu juist bij u aan,
 En nu laat je mij ongetroost maar weer gaan.
 Als gij eens in haar geval moest verkeeren,
 Dan zoudt gij bepaald wel anders redeneeren.

KOOSJE.

Jawel, maar ik hoop in tijds wat te sparen,
 Dan heb ik een centje na enkele jaren,
 Waarvan ik dan zuinigjes hoop te gaan leven.
 Maar als ik daarvan nu al wat weg moet gaan geven,
 Dan zal ik voorzeker dit doel niet bereiken:
 Kijk, Leentje, zoo moet men de zaken bekijken.

LEENTJE.

O, Koos, wat kan je toch dwaas redeneeren.
 Onze tijden zijn immers in handen des Heeren.
 Wij kunnen geen uur van ons leven bepalen;
 Als jij dat meent, ben je zeker aan 't dwalen.
 De mensch maakt wel plannen, maar toch blijft zijn lot
 Hier immer op aarde in handen van God.

KOOSJE.

Maar de mensch mag hier toch niet zorgeloos leven,
 Daarvoor is hem ook het verstand toch gegeven.
 Als ik niet spaarde, dan leek ik wel dwaas,
 Zuinigjes leven, zeg ik, is de baas.
 Ik houd er niet van mijn geld te verspillen
 Aan allerlei dingen, ik zou dat nooit willen.

LEENTJE.

Als jij soms meent, dat *ik* mijn centen verkwist
 Dan zeg ik, dat jij je deerlijk vergist.

Ik spaar zelf ook, maar niet met het doel
 't Alleen te behouden, want ik heb ook gevoel
 Voor 't leed van anderen, die in armoë verkeerē,
 Dat wil de Heiland den menschen ook leeren.
 Het past niet, alleen voor zichzelf te leven,
 Daarvoor werd ons ook het geld niet gegeven:
 't Zij ons vermogen hier groot is of klein,
 Wij mogen daarover slechts rentmeester zijn.
 Maar ach, wat praat ik, je wil toch niet buigen.
 Kan 'k u dan niet met Gods Woord overtuigen?
 De Heiland, zoo staat in den Bijbel geschreven,
 Heeft ons in Zijn plaats de armen gegeven.
 Wilt gij die om Jezus' wil nu gedenken,
 Dan moet gij ze uit liefde een weinigje schenken.

KOOSJE.

Wacht dan maar, Leentje, ik zal haar wat schenken,
 Ik voel nu berouw, 'k wil de armen gedenken
 Uit liefde tot Jezus, Die ons zooveel gaf.
 Zooveel ik kan missen, zonder ik nu af;
 Zend het haar spoedig, dan ben ik voldaan,
 En, is 't niet voldoende, klop gerust bij mij aan.

LEENTJE.

Ik dank u, vriendin, zoo moet het juist komen.
 'k Heb niet vergeefs nu mijn toevlucht genomen
 Tot u, om hulp voor de armen te vragen,
 Die altijd zoo droevig hun lijden ons klagen.
 Al kunnen wij hun geen goudstukken schenken,
 Zij voelen, dat wij hen in liefde gedenken.
 En dat is voldoende; want in 't oog van den Heer

Was de penning der weduwe oneindig veel meer,
Dan de schatten der rijken, uit hoogmoed gegeven.
Zoo wordt dit dan ook in den Bijbel beschreven.
Maar nu ga ik heen, want het uurtje is om;
Moeder die kijkt al, of ik nog niet kom.

DE KERMISS.

Samenspraak voor twee Meisjes.

KEETJE.

Wel Marie, wat zijt ge toch vroolijk gezind!
Wat maakt u zoo blijde? kom, zeg het mij, kind.
Ge maakt me nieuwsgierig, dat zeg ik u vrij;
Deel mij het mede, licht maak ik me ook blij.
Wees blij met de blijden, zoo luidt toch Gods Woord.
Ge weet ook voorzeker, dat dit toch zoo hoort?

MARIE.

Gij waart mijn vriendin al jaren voor dezen,
Zou 'k u dan niet zeggen wat mij vroolijk doet wezen!
Dat ware onoprecht, en dit weet ge toch wel,
Dat ik u zoo graag mijn geheimen vertel.
Kom, zet u wat neder, dan keuv'len we bei,
Ik ben maar alleen, blijf dit uurtje bij mij.

KEETJE.

Dat doe ik heel gaarne, ik heb juist den tijd.
Het schaadt niet, dat ik hier dit uur bij u slijt.
Mijn huis is in orde, mijn naaiwerk is klaar,
Toe, Marie, zeg mij de reden nu maar
Waarom ge zoo vroolijk, zoo opgeruimd zijt.
Ik brand van verlangen, dat 's waar, beste meid!

MARIE.

Welnu dan, vriendin, hoor aandachtig mij aan :
 Ik mag deze week naar Deventer gaan.
 Dat is een pretje, geloof me maar vrij ;
 Ik tref het bijzonder, 't is kermis daarbij.
 Wat zal ik dan dansen en springen van vreugd,
 Dat is nu net iets, wat past voor de jeugd.

KEETJE.

't Spijt me, Marie, dat 'k in uw vreugd niet kan deelen,
 Ik ben openhartig, 'k wil niets u verhelten,
 Ik houd van geen kermis, hoe mooi gij ze ook vindt.
 Ik ben in dat opzicht heel anders gezind.
 De kermis is zondig, ik wil er niet heen.
 'k Ben er vast toe besloten, ik ga niet, o neen!

MARIE.

Wat is dat nu, vriendin, houdt gij niet van vreugd?
 De kermis is prettig, vooral voor de jeugd,
 Honderden menschen komen er saam,
 Om te springen en hupp'len langs tenten en kraam.
 Ik zeg het nog eens, ik ben toch zoo blij,
 Ik houd van plezier, van geen kwezelarij.

KEETJE.

O kind, zoudt ge meenen, dat ge in kraam of in spel
 Het ware geluk vindt, bedenk dit toch wel :
 Er is eene vreugde, die gij nog niet kent,
 Zij is niet te vinden in kraam of in tent.
 Een vreugde bestaat er van edeler soort.
 Gij kunt ze ook vinden, lees slechts Gods Woord!

MARIE.

Nu ja, dat heeft Tante mij ook wel verteld.
 'k Vind 't aak'lig en naar, dat zij telkens mij kwelt
 Met een preek of een blaadje, dat zij zoo mooi vindt,
 Maar volstrekt toch niet past bij een opgeruimd kind.
 'k Moet niets van haar hebben, dit zeg ik u wel,
 Maar dat moet je zwijgen, zoo waar ik 't vertel.

KEETJE.

O kind, als ge eens wist, hoe verkeerd ge toch doet,
 Ge hadt dan geen ruste, geen vroolijk gemoed,
 Maar zoudt u in ootmoed buigen voor Hem,
 Die u toeroept: „Verdoolde, hoor naar Mijn stem,
 Gij gaat op dien weg uw verderf tegemoet;
 Ik stortte voor u gewis ook Mijn bloed”.

MARIE.

Och Kee, houd toch op, je maakt mij zoo naar.
 Is al wat je zegt wel wezenlijk waar?
 'k Geloof daar geen tittel, geen jota meer van.
 'k Ga gerust naar de kermis, dat zeg ik u dan.
 Ga jij dan maar treuren en zeuren er bij,
 Ik houd van de kermis, laat die keuze mij vrij.

KEETJE.

Ik moet u toch zeggen, ge handelt verkeerd.
 'k Weet zeker, dat dit alles Gods Woord u niet leert.
 Gij kunt toch niet looch'nen dat Jezus u mint.
 Waarom zijt ge Hem nu vijandig gezind?
 Waarom doet ge juist, wat Hij u verbiedt,
 Bedenk toch, dat dit zeer uw Heiland verdriet.

MARIE.

Doe ik dan zoo slecht, 'k ga Zondags ter kerk.
 Met ijver verricht ik daag'lijks mijn werk,
 Ik zonder nog wat voor de armen af
 Van mijn spaarduit, die moeder mij wekelijks gaf.
 Wat moet men dan nog meer eischen van mij?
 Kom, beste vriendin, kom, antwoord mij vrij.

KEETJE.

Wat gij mij vertelt, zijn wel heel goede zaken,
 Die zeker een meisje beminnelijk maken.
 Maar 'k moet u toch vragen, mijn beste vriendin,
 Handelt gij wel volkomen nu naar Jezus' zin?
 Hij eischt niet het halve harte u af.
 Geef Hem dan het heele, die 't leven u gaf.

MARIE.

Gij praat mij zoo waar een beetje toch vast,
 Uw antwoord, ik voel het, is niet ongepast.
 Maar moet ik dan alles verlaten, vriendin,
 Dat ik met hart en ziel zoo bemin.
 Dat is voorwaar een moeielijke taak,
 Voor haar, die pret vindt in wereldsch vermaak.

KEETJE.

Dat is zoo, vriendin, het goede baart strijd,
 Maar hebt ge uw harte den Heiland gewijd
 Dan zal Hij u steunen waar hulp u ontbreekt,
 Zoo gij het geloovig in 't gebed van Hem smeekt.
 Hij leidt u dan veilig op 't hobbelig pad,
 En wordt dat geleiden nooit moede of mat.

MARIE.

Ik zie 't nu goed in, ik handel verkeerd,
Al heb ik dat wereldsch vermaak zoo begeerd,
Het geeft geen voldoening, het schenkt ons geen vreed,
Het baart ons slechts wroeging, angsten en wee.
Ik wil anders worden, dan ben ik als gij,
In 't lijden en strijden tevreden en blij.

KEETJE.

O, Marie, gij weet niet, hoe dit mij verblijdt.
Sta vast in 't geloof nu, voleindig den strijd,
In hope, dat God Zijn genade u biedt.
Zingen wij dan ter eere des Heilands dit lied:

De dierb're Heiland is nabij, enz.

